

ROZSUDOK
V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Igora Belka a z členov JUDr. Ing. Miroslava Gavalca a JUDr. Eleny Berthotyovej PhD., v právnej veci navrhovateľa: **M.** nar. X. v meste D., naposledy bytom v zahraničí: F., t. č. D. proti odporcovi: **Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Migračný úrad**, Bratislava, Pivonková 6, o preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia odporcu č. ČAS: MU-2545-23/PO-Ž/2006 zo dňa 30. marca 2007, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 9Saz 82/2007-102 zo dňa 7. októbra 2009 takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 9Saz 82/2007-102 zo dňa 7. októbra 2009 **p o t v r d z u j e .**

Navrhovateľovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Bratislave napadnutým rozsudkom potvrdil rozhodnutie č. ČAS: MU-2545-23/PO-Ž/2006 zo dňa 30. marca 2007, ktorým odporca podľa ustanovenia § 13 ods. 1 a § 20 ods. 1 zákona č. 480/2002 Z. z. o azyle a o zmene a doplnení niektorých zákonov v platnom znení (ďalej len zákon o azyle) neudelil navrhovateľovi azyl na území Slovenskej republiky, podľa § 13c ods. 1 a § 20 ods. 4 zákona o azyle rozhodol o neudelení

doplnkovej ochrany navrhovateľov a podľa § 20 ods. 4 zákona o azyle rozhodol, že neexistuje prekážka jeho administratívneho vyhostenia podľa § 58 ods. 1 a 2 zákona č. 48/2002 Z.z. do Bangladéša.

Krajský súd dospel k záveru, že odporca v napadnutom rozhodnutí správne a dostatočným spôsobom zistil a vyhodnotil skutkový stav veci, t. j. že navrhovateľom udávaný dôvod žiadosti nie je dôvodom pre udelenie azylu.

K námietke nedostatočne zisteného stavu veci uviedol, že podľa názoru krajského súdu, odporca dostatočným a zákonným spôsobom zistil stav veci, správne vychádzal z dôvodov, ktoré navrhovateľ prezentoval počas azylového konania, pretože jeho povinnosť zistiť stav veci je ohraničená dôvodmi, ktoré navrhovateľ uviedol na odôvodnenie svojej žiadosti. Odporca za účelom posúdenia bezpečnostných rizík návratu navrhovateľa do krajiny jeho pôvodu vyhl'adal a do spisu založil relevantné správy o Bangladéši.

K námietke nesprávneho právneho posúdenia veci, krajský súd uviedol, že predpokladom udelenia azylu podľa § 8 zákona o azyle je existencia opodstatnených obáv z prenasledovania z dôvodov taxatívne vymedzených. Navrhovateľ v priebehu azylového konania uviedol, že o azyl žiada z dôvodu, že 1/ bol v Bangladéši trestne stíhaný za predaj nelegálnych zbraní, 2/ bol v Bangladéši neprávom obvinený z trestného činu, 3/ že v Moskve počas jeho štúdií bol atakovaný tamojšími skinhedmi, 4/ že jeho brat a strýko boli napadnutí členmi strany Sobrohara a 5/ že sa mu otec jeho priateľky, ktorý nesúhlasil s ich vzťahom vyhrážal smrťou.

K dôvodu ad 1/ krajský súd uviedol, že navrhovateľ až v priebehu konania pred súdom predložil súdu dokumenty (zatykač zo dňa 10.4.2002, zamietnutie žiadosti o prepustenie navrhovateľa z väzby zo dňa 25.4.2002, prepustenie navrhovateľa z väzby zo dňa 30.4.2002), podľa ktorých bol v roku 2002 trestne stíhaný podľa zákona o zbrani. I keď išlo o dokumenty predložené až v konaní pred súdom, i keby krajský súd pripustil pravosť týchto dokumentov, prezentované trestné stíhanie navrhovateľa podľa zákona o zbrani nezakladá dôvod udelenia azylu, pretože ide o legálny postu štátu Bangladéš voči osobe podozrivej zo spáchania trestného činu. Nejde podľa krajského súdu o perzekúciu v zmysle § 2 písm. d/ zákona o azyle.

Naviac krajský súd poukázal na nedôveryhodnosť navrhovateľa (ním predložených dokladov), pretože je logický predpoklad, že osoba, ktorá je obvinená a stíhaná za trestný čin predaja nelegálnych zbraní, by nemohla opustiť územie Bangladéša, iba ak za predpokladu zastavenia trestného stíhania čo však navrhovateľ neprezentoval. V prípade tohto dôvodu teda podľa krajského súdu absentuje minimálne prvok perzekúcie z dôvodu § 8 zákona o azyle.

K dôvodu ad 2/ krajský súd uviedol, že bez ohľadu na skutočnosť, či išlo o obvinenie dôvodné alebo nie, niet dôvodu odoprieť Bangladéšu ako štátu jeho oprávnenie stíhať osoby podozrivé zo spáchania trestného činu či činov. Nejde teda o perzekúciu v zmysle § 8 zákona o azyle. Naviac krajský súd poukázal na to, že osoba podozrivá zo spáchania trestného činu vraždy by pravdepodobne nemohla legálne opustiť územie Bangladéša. K navrhovateľom predloženému dôkazu (fotokópia článku z novín The daily Anirvan z 2.9.2009), podľa ktorého mal byť za vraždu Jalila z Fultati v roku 2002 a za nelegálnu držbu zbrane odsúdený k rôznym trestom, krajský súd uviedol, že ak by išlo o existujúci denník s existujúcim článkom, (čo však preukázané nebolo), obsah článku by nesvedčil o ničom inom ako o tom, že navrhovateľ bol právoplatne odsúdený za trestné činy. Takýto postup justičných orgánov vzhľadom na označené trestné činy, ktorých sa mal navrhovateľ dopustiť, nie je možné podľa krajského súdu považovať za prenasledovania navrhovateľa, ale za riadny výkon štátnej moci na poli boja proti kriminalite. Rovnako aj v tomto prípade podľa krajského súdu absentuje prvok perzekúcie z dôvodu podľa § 8 zákona o azyle.

K dôvodu ad 3/ krajský súd uviedol, že k údajným rasistickým útokom malo dochádzať v inej krajine ako krajine pôvodu navrhovateľa, preto aplikácia ust. § 8 zákona o azyle neprichádza do úvahy, pretože navrhovateľ zjavne nie je štátnym občanom Ruskej federácie, kde k útokom malo dôjsť.

K dôvodu ad 4/ (brat a strýko boli napadnutí členmi strany Sobrohara), k tomuto incidentu malo dôjsť z dôvodu pomsty členov strany Sobrohara za to, že navrhovateľov brat svedčil proti členom tejto strany. Krajský súd uviedol, že ako vyplýva z informácií o Bangladéši, založených v spise odporcu, strana Sobrohara je teroristickou stranou (organizáciou), ktorej aktivity sú zamerané voči vláde, niet preto pochyb o tom, že v prípade potreby by navrhovateľovi vláda poskytla ochranu.

K dôvodu ad 5/ (navrhovateľovi sa otec jeho priateľky, ktorý nesúhlasil s ich vzťahom a vyhrážal sa smrťou), krajský súd uviedol, že aj v tomto prípade platí argumentácia uvedená v bode ad 4/. Navyiac dôvodom navrhovateľovej obavy je osobný vzťah medzi navrhovateľom a otcom jeho údajnej priateľky a nie perzekúcia z dôvodu § 8 zákona o azyle.

K bezpečnostným rizikám návratu navrhovateľa do krajiny jeho pôvodu krajský súd uviedol, že ako to vyplýva zo samotného obsahu pohovoru navrhovateľa u odporcu, navrhovateľovi nebol uložený trest smrti alebo mu nehrozí jeho výkon. S poukazom na obsah navrhovateľových výpovedí pred odporcu niet dôvodu sa domnievať, že by mu v prípade návratu do krajiny pôvodu hrozilo mučenie, či iné neľudské zaobchádzanie. Aktuálne v Bangladéši niet konfliktu, na ktorý odkazuje ust. § 2 písm. f/ zákona o azyle v dôsledku ktorého by bola osobná integrita navrhovateľa ohrozená. Preto podľa krajského súdu výrok o neposkytnutí doplnkovej ochrany je správny a zákonný.

Nakoľko v konaní nebolo preukázané prenasledovanie navrhovateľa podľa § 8 zákona o azyle a ani prípadné obavy samotného navrhovateľa nie je možné subsumovať pod perzekúciu, konštatovanie odporcu o neexistencii prekážky administratívneho vyhostenia navrhovateľa do Bangladéša je správne a zákonné.

Na základe uvedeného krajský súd rozhodnutie odporcu, ktorým navrhovateľovi neudelil azyl a rozhodol o neposkytnutí doplnkovej ochrany a o neexistencii prekážok jeho administratívneho vyhostenia ako rozhodnutie vydané v súlade so zákonom potvrdil.

Proti tomuto rozsudku podal navrhovateľ odvolanie, v ktorom namietal, že krajský súd na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

S dôvodmi (odporca dostatočným a zákonným spôsobom zistil stav veci), pre ktoré krajský súd potvrdil rozhodnutie odporcu vyjadril nesúhlas. Uviedol, že práve dôvodom podania opravného prostriedku bolo nedostatočné zistenie stavu veci odporcom z pohľadu nedostatočného zistenia si relevantných informácií viažucich sa k jeho žiadosti o azyl. Odporcovi vyčítal, že si nezaobstaral relevantné informácie k jeho tvrdeniam o zavraždenom členovi BNP (aké bolo jeho meno, kde konkrétne malo dôjsť k vražde). Podľa navrhovateľa,

chýbalo akékoľvek vyhodnotenie ním uvedených dôvodov, a to aj čo sa týka predaja nelegálnych zbraní ako aj spomínanej vraždy v nadväznosti na § 8 zákona o azyle.

Krajskému súdu vyčítal, že sa zaoberal jeho dôveryhodnosťou, pričom zdôraznil, že posudzovanie dôveryhodnosti jeho osoby, resp. dokladov bolo na odporcovi a súd mal následne preskúmať tento postup. Krajský súd v jeho prípade namiesto odporcu uskutočnil dokazovanie, ktoré však subjektívne vyhodnotil bez uvedenia akýchkoľvek dôkazov v neprospech jeho osoby.

Krajskému súdu vyčítal, že svoju pochybnosť o existencii denníka, resp. článku, ktorý doložil do spisu ničím nepodložil, naviac tieto informácie si mal predovšetkým zistiť odporca a súd ich mal len overiť.

Krajskému súdu tiež vyčítal, že nikde neuvádza, z akého zdroja dospel k záveru, že by mu v Bangladéši poskytli ochranu pred členmi strany Sobrohara, preto aj tento záver súdu považoval za subjektívny.

Taktiež podľa navrhovateľa absentuje uvedenie podkladu, z ktorého vychádzal krajský súd pri svojom hodnotení bezpečnostných rizík v prípade jeho návratu do krajiny pôvodu.

Na základe uvedeného navrhol rozsudok krajského súdu zmeniť tak, že rozhodnutie odporcu navrhol zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

Odporca sa k odvolaniu navrhovateľa vyjadril tak, že rozsudok krajského súdu navrhol ako vecne správny potvrdiť.

Odporca uviedol, že navrhovateľ svoju žiadosť o azyl ani svoju totožnosť nepodložil žiadnymi dokladmi alebo inými dôkazmi o svojej identite, ktoré by potvrdzovali jeho tvrdenia.

Na dôvody, ktoré navrhovateľ predstrel až v súdnom konaní nemal krajský súd prihliadnuť, nakoľko súd preskúmava skutkový stav, ktorý tu reálne existoval v čase vydania napadnutého rozhodnutia, preto ďalšie dôvody uvedené v opravnom prostriedku by podľa názoru odporcu nemali byť relevantnými pre posúdenie rozhodnutia odporcu.

Ak mal navrhovateľ skutočné obavy z prenasledovania, mal sa v prvom rade obrátiť na štátne orgány v krajine jeho pôvodu, ktoré zabezpečujú ochranu svojim občanom aj opätovne potom, čo sa nepodarilo usvedčiť údajných páchatel'ov. Odporca v tejto súvislosti uviedol, že pri ústnom pojednávaní navrhovateľ neuviedol, že sa snažil dostatočným spôsobom obrátiť na štátne orgány v domovskej krajine.

Odporca poukázal aj na to, že v predchádzajúcom konaní ako dôvod svojej žiadosti uvádzal zlú ekonomickú situáciu v krajine jeho pôvodu a nepriaznivé životné podmienky.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku) preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a dospel k záveru, že odvolaniu navrhovateľa nemožno priznať úspech. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 3 OSP, s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.supcourt.gov.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 9. marca 2010 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku).

Konanie o udelenie azylu na území Slovenskej republiky je upravené v zákone o azyle. Udelenie azylu na území Slovenskej republiky je spojené so splnením podmienok taxatívne uvedených v ustanovení § 8 zákona o azyle, t. j. v prípade žiadateľa o azyl musia byť preukázané opodstatnené obavy z prenasledovania z rasových, národnostných alebo náboženských dôvodov, z dôvodov zastávania určitých politických názorov alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine, prenasledovania za uplatňovanie politických práv a slobôd a vzhľadom na tieto obavy sa nemôže alebo nechce vrátiť do tohto štátu.

V citovanom ustanovení ide o zákonné vyjadrenie ústavnej garancie poskytovania azylu cudzincom prenasledovaným za uplatňovanie politických práv a slobôd (čl. 53 prvá veta Ústavy Slovenskej republiky).

Podľa § 12 ods. 1 písm. a/ zákona č. 480/2002 Z.z. o azyle (účinného do 31.12.2007) ministerstvo žiadosť o udelenie azylu zamietne ako zjavne neopodstatnenú, ak o udelenie azylu požiada žiadateľ, ktorý zakladá svoju žiadosť na iných dôvodoch ako v § 8, 10, 13a

alebo § 13b, najmä na dôvodoch, ako je hľadanie zamestnania alebo lepších životných podmienok.

Podľa § 20 ods. 4 zákona o azyle ak ministerstvo rozhodne o neudelení azylu alebo o odňatí azylu, rozhodne tiež, či cudzincovi poskytne doplnkovú ochranu; ak ministerstvo zamietne žiadosť ako zjavne neopodstatnenú, neposkytne doplnkovú ochranu, nepredĺži doplnkovú ochranu alebo zruší doplnkovú ochranu, vo výroku rozhodnutia uvedie, či existuje prekážka administratívneho vyhostenia podľa osobitného predpisu. 9a)

Podľa § 58 ods. 1 zákona č. 48/2002 Z.z. o pobyte cudzinca nemožno administratívne vyhostiť do štátu, v ktorom by bol ohrozený jeho život z dôvodov jeho rasy, národnosti, náboženstva, príslušnosti k určitej sociálnej skupine alebo pre politické presvedčenie. Rovnako nemožno cudzinca administratívne vyhostiť do štátu, v ktorom mu bol uložený trest smrti alebo v ktorom je predpoklad, že v prebiehajúcim trestnom konaní mu taký trest môže byť uložený.

Podľa § 58 ods. 2 zákona o pobyte cudzincov cudzinca nemožno administratívne vyhostiť do štátu, v ktorom by bola ohrozená jeho sloboda z dôvodov jeho rasy, národnosti, náboženstva, príslušnosti k určitej sociálnej skupine alebo pre politické presvedčenie alebo v ktorom by mu hrozilo mučenie, kruté, neľudské alebo ponižujúce zaobchádzanie alebo trest; to neplatí, ak cudzinec svojím konaním ohrozuje bezpečnosť štátu alebo ak bol odsúdený za obzvlášť závažný trestný čin 22) a predstavuje nebezpečenstvo pre Slovenskú republiku.

V predmetnej veci je potrebné predostrieť, že predmetom odvolacieho konania bol rozsudok krajského súdu, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie o neudelení azylu navrhovateľovi na území SR, o neposkytnutí doplnkovej a o neexistencii prekážok jeho administratívneho vyhostenia podľa osobitného zákona, preto primárne v medziach odvolania Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie odporcu, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami navrhovateľa v opravnom prostriedku a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia odporcu.

Z administratívneho spisu je zjavné, že odporca vykonal v konaní náležité dokazovanie procesne legálnymi dôkazmi, a to výsluchom navrhovateľa, a obsahom správ o krajine pôvodu (správa „Americké vládne správy o dodržiavaní ľudských práv - 2005, vydaná Úradom pre demokraciu, ľudské práva a prácu MZV USA 8.3.2006, Informačný bulletin o krajine pôvodu Bangladéš MV VB z 16.1.2007, Operačná a odporúčacia nóta MV VB z 19.12.2006, Lexikón zemí 2003 a CD – ROM Microsoft Encarta Premium S2003), z ktorých vyhodnotil a stručne popísal súčasnú politicko-spoločenskú situáciu v krajine pôvodu so zameraním na dôvody, pre ktoré navrhovateľ žiadal o udelenie azylu a bezpečnostné riziko prípadného návratu navrhovateľa do krajiny pôvodu.

Ako vyplynulo z dotazníka žiadateľa o azyl zo dňa 29.12.2006 navrhovateľ uviedol, že všetky dôvody, ktoré uviedol v predchádzajúcom pohovore dňa 5.1.2005 platia a dodal, že ďalším dôvodom jeho žiadosti, ktorý neuvádzal v predchádzajúcom konaní je, že jeho brat a strýko 20.11.2006 boli v ich dome napadnutí členmi strany Sobrohara, ktorí na nich strieľali, postrelili ich, strýko zraneniam podľahol. Prepadli ich preto, že brat proti nim na polícii svedčil (proti ich strane) a oni sa im za to pomstili. Nevie, aké zranenia mal brat, pretože o incidente sa dozvedel od priateľky. Matke ani sestre neublížili.

Ďalej uviedol, že otec jeho priateľky sa dozvedel o ich vzťahu, zatelefonoval mu, že nemá chodiť s jeho dcérou, lebo iba on určí, s kým sa môže jeho dcéra stýkať. Tiež mu povedal, že je bratom toho, kto svedčil proti ich strane na polícii, a preto, keď ho uvidí, tak ho zabije.

Z dotazníka žiadateľa o azyl zo dňa 5.1.2005, na ktorý sa navrhovateľ odvolával, vyplynulo, že navrhovateľ ako dôvod žiadosti uvádzal, že mal problémy s miestnymi členmi BNP a políciou. Polícia ho chcela zatknúť, preto odišiel študovať do Moskvy. Tam mal však tiež problémy ako iní študenti tmavšej pleti so skinhedmi a neofašistami. Preto prišiel na územie SR a požiadal o azyl.

Zo zápisnice z ústneho pojednávania zo dňa 5.1.2005 vyplynulo, že navrhovateľ uviedol, že bol radovým členom Chatra League (študentská organizácia politickej strany Awami league) v meste Khulna od roku 1997. V krajine pôvodu v januári 2002 začali chodiť do jeho reštaurácie miestni členovia BNP, pričom sa najedli, nezaplatili a potom odišli. To sa opakovalo 10-15 krát. Keď prišli opäť dvaja miestni členovia BNP a bez zaplatenia chceli

odišť, zastavil ich a požadoval, aby zaplatili. Následne vytiahli zbraň, nestrieľali, ale zbili ho päťami a odišli. Incident chcel nahlásiť aj na políciu, ale odmietli oznámenie zobrať s tým, že to najskôr prešetria a potom akceptujú oznámenie o incidente.

Vo februári 2002 prišli znova dvaja spomínaní členovia BNP do jeho reštaurácie, pričom sa mu vyhrážali, že ak do týždňa nezaplatí 50 000 thaka, bude zle. Odmietol zaplatiť, o pár dní okolo polnoci, keď sa vracal z reštaurácie, zastavili ho štyria ľudia, zatiahli ho na tmavé miesto a vyhrážali sa mu, že ak nezaplatí, tak ho zabijú. Tiež mu hrozili, aby viacej neotváral reštauráciu, Odvtedy ju viac neotvoril. Tieto udalosti oznámil polícii, tá však opäť jeho oznámenie neprijala a vec nevyšetrovala.

10.4.2002 prišli k nim domov policajti so zatykačom. Zatkli ho za údajný predaj nelegálnych zbraní. To bolo však falošné obvinenie, 20 dní bol vo väzbe a 30.4.2002 ho prepustili na kauciu. Na konci mája 2002 bol u nich v dedine zavraždený člen BNP J., počul o tom, ale nič bližšie nevedel. V júni 2002, keď nebol doma, prišli k nim policajti so zatykačom. Chceli ho zatknúť kvôli uvedenej vražde. Potom ako mu to povedala matka, rozhodol sa, že odíde do Dhaky a začal si vybavovať cestu do Moskvy.

Odporca v rozhodnutí, ktorým neudelil navrhovateľovi azyl, poukázal na to, že v jeho prípade nebola preukázaná opodstatnenosť obáv z prenasledovania v zmysle zákona o azyle, nakoľko v danom prípade absentuje samotný prvok prenasledovania, tak aj pôvodca prenasledovania.

Odporca poukázal na to, že dňa 25.1.2005 mu rozhodnutím č.p.: MU-9463/PO-Ž/2004 azyl neudelil. O opravnom prostriedku navrhovateľa rozhodol Krajský súd v Bratislave dňa 28.3.2006 tak, že rozhodnutie odporcu potvrdil. Rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 27.4.2006.

Odporca v rozhodnutí zo dňa 30.3.2007 uviedol, že o dôvodoch žiadosti z predchádzajúceho konania už právoplatne rozhodol, preto sa zameril na dôvody, ktoré uplatnil v tomto konaní, a to, že v jeho rodnom dome boli jeho brat a strýko 20.11.2006 napadnutí členmi strany Sobrohara, ktorí na nich strieľali, postrelili ich, strýko zraneniam podľahol. Prepadli ich preto, že brat proti nim na polícii svedčil (proti ich strane) a oni sa im

za to pomstili. Nevie, aké zranenia mal brat, pretože o incidente sa dozvedel od priateľky. Matke ani sestre neublížili.

Ďalším dôvodom bolo, že otec jeho priateľky sa dozvedel o ich vzťahu, zatelefonoval mu, že nemá chodiť s jeho dcérou, lebo iba on určí, s kým sa môže jeho dcéra stýkať. Tiež mu povedal, že je bratom toho, kto svedčil proti ich strane na polícii, a preto, keď ho uvidí, tak ho zabije.

Odporca sa uvedenými dôvodmi podrobne zaoberal a v rozhodnutí podrobil analýze uvedené dôvody. Uviedol, že skutočnosť, že navrhovateľov brat mal mať v krajine pôvodu problémy s členmi strany Sobrohara, nie je dôvodom na udelenie azylu navrhovateľovi, nakoľko sa nejedná o prenasledovanie navrhovateľa, ale o útok na jeho brata členmi Sobrohara za to, že proti nim na polícii svedčil. Podľa odporcu v danom prípade ide o vybavovanie si účtov medzi bratom navrhovateľa a členmi Sobrohara a nie o prenasledovanie. Odporca na základe informácií o krajine pôvodu objasnil, že sa jedná o komunistickú stranu Bangladéša, ktorá je veľmi kritická voči politickým stranám vrátane Awami League a BNP. Ak by sa udalosti stali tak, ako ich navrhovateľ popísal, odporca uviedol, že brat navrhovateľa sa mohol obrátiť na políciu so žiadosťou o pomoc.

Dôvodom pre udelenie azylu podľa odporcu nie ani skutočnosť, že sa mu otec jeho priateľky, ktorý bol členom strany Sobrohara vyhrážal, že ak ho stretne tak ho zabije, pretože je bratom osoby, ktorá proti jeho strane svedčila. Nie je ním ani skutočnosť, že otec jeho priateľky nechcel dovoliť, aby sa priatelil s jeho dcérou. Podľa odporcu nedôveryhodne vyznieva aj to, že by jeho priateľka mala jeho telefónne číslo na Slovensko a jeho rodina nie.

Dôvody, ktoré navrhovateľ uviedol v opakovanej žiadosti o azyl sú podľa odporcu nedôveryhodné a z hľadiska udelenia azylu irelevantné.

Vzhľadom k tomu, že neboli naplnené dôvody pre udelenie azylu, odporca skúmal, či navrhovateľ spĺňa podmienky pre poskytnutie doplnkovej ochrany v zmysle zákona o azyle.

Podľa odporcu ani jedna z možností vážneho bezprávia ustanovených zákonom o azyle sa u navrhovateľa nepreukázala ani nepotvrdila. Zo správ o krajine pôvodu

vyplývalo, že dňa 12.1.2007 „Výnos o výkone moci počas výnimočného stavu 2007 zostáva v platnosti počas trvania výnimočného stavu. Podľa uvedeného výnosu, bola relevantným štátnym orgánom daná právomoc obmedziť akúkoľvek aktivitu považovanú za podvratnú voči štátu alebo narušujúcu vzťahy Bangladéša s inými krajinami alebo narušujúcu poriadok v ktorejkoľvek časti krajiny alebo vytvárajúcu nepriateľstvo, nenávisť alebo konfrontácie rôznymi časťami spoločnosti.

Na základe uvedeného odporca navrhovateľovi doplnkovú ochranu neposkytol.

Odporca odôvodnil rozhodnutie o neexistencii prekážok administratívneho vyhostenia navrhovateľa do krajiny pôvodu s odkazom navrhovateľom prezentované dôvody jeho obáv z návratu do krajiny a na správy o krajine pôvodu nepreukázaním existencie prekážok administratívneho vyhostenia v zmysle § 58 ods. 1 a 2 zákona o pobyte cudzincov.

Odporca v rozhodnutí popisuje spoločensko-politickú situáciu v krajine pôvodu navrhovateľa s odkazom na zdroje informácií, z ktorých informácie čerpal.

Je teda zrejmé z akých dôkazných prostriedkoch pri svojom rozhodovaní vychádzal, pričom odvolací súd zhodne s názorom krajského súdu dospel k záveru, že odporca riadne vyhodnotil dokazovanie, ktoré vyústilo v riadne zistený skutkový stav, z ktorého odporca vychádzal pri svojom rozhodovaní o tom, či u navrhovateľa existujú dôvody pre udelenie azylu podľa § 8 a § 10 zákona o azyle, resp. dôvody pre udelenie doplnkovej ochrany.

V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že povinnosť zistiť skutočný stav veci podľa § 32 zákona č. 71/1967 Zb. (Správny poriadok) má odporca len v rozsahu dôvodov, ktoré žiadateľ v priebehu správneho konania uviedol. Pričom zo žiadneho ustanovenia zákona nemožno vyvodit', že by odporcovi vznikla povinnosť, aby sám domýšľal právne relevantné dôvody pre udelenie azylu žiadateľom neuplatnené a následne k týmto dôvodom vykonal príslušné skutkové zistenia.

Dôvody pre poskytnutie azylu sú zákonom vymedzené pomerne úzko a nepokrývajú celú škálu porušovania ľudských práv a slobôd, ktoré sú tak v medzinárodnom ako aj vo vnútroštátnom kontexte uznávané. Inštitút azylu je aplikovateľný v obmedzenom rozsahu, a to len pre prenasledovanie zo zákonom uznaných dôvodov, kedy je týmto inštitútom

chránená len najvlastnejšia existencia ľudskej bytosti a práva a slobody s ňou spojené, pričom udelenie azylu podľa § 8 zákona o azyle je viazané objektívne na prítomnosť prenasledovania ako skutočnosti definovanej v § 2 písm. d/ zákona o azyle alebo na odôvodnené obavy z tejto skutočnosti, a to v oboch prípadoch v dobe podania žiadosti o azyl, teda spravidla v dobe bezprostredne nasledujúcej po odchode z krajiny pôvodu.

Primárnym dôvodom neudelenia azylu navrhovateľovi bolo nesplnenie relevantných podmienok pre udelenie azylu v zmysle zákona o azyle. S takýmto záverom bolo potrebné súhlasiť. Navrhovateľ opakovane požiadal o udelenie azylu z dôvodu obavy zo strany Sobrohara, ktorí sa mali pomstiť jeho bratovi a strýkovi za to, že svedčil proti ich strane na polícii a strachu zo strany otca jeho priateľky, ktorý nesúhlasil s ich vzťahom. Odporca venoval týmto dôvodom náležitú pozornosť a vykonal dokazovanie okrem výsluchu navrhovateľa obsahom správ o krajine pôvodu, ktorých podstatnú časť v rozhodnutí s uvedením zdrojov aj uviedol.

Krajský súd sa rovnako zaoberal všetkými námietkami obsiahnutými v opravnom prostriedku a rovnako aj dôvodom, pre ktorý požiadal navrhovateľ o azyl.

Najvyšší súd Slovenskej republiky sa stotožňuje so skutkovými ako aj právnymi závermi krajského súdu, ktorý vyčerpávajúcim spôsobom odôvodnil z čoho vyvodil svoj záver zhodný so záverom odporcu o tom, že navrhovateľ nepreukázal opodstatnenosť obáv z prenasledovania z dôvodov taxatívne vymedzených v zákona o azyle.

K vysloveným záverom krajského súdu nemá odvolací súd žiadne námietky a v podrobnostiach na ne odkazuje.

Nad rámec vyššie uvedeného Najvyšší súd Slovenskej republiky udáva, že za prenasledovanie v zmysle § 8 zákona o azyle je nutné považovať len také ohrozenie života či slobody, ktoré je trpené, podporované či prevádzané štátnou mocou, pričom problémy so súkromnými osobami nemôžu byť dôvodom pre udelenie azylu, pokiaľ politický systém v krajine pôvodu dáva občanom možnosť domáhať sa ochrany svojich práv pred štátnymi orgánmi.

Táto skutočnosť nebola v konaní o udelenie azylu vyvrátená, preto i za predpokladu, že tvrdenia navrhovateľa o obavách zo strany Sobrohara a otca jeho priateľky, ktorý nesúhlasil s ich vzťahom by bola pravdivé, neboli odvolacie námietky navrhovateľa dôvodné, pretože navrhovateľ nepreukázal, že štátne orgány mu odopreli poskytnúť pomoc potom, ako sa na ne so žiadosťou o ochranu obrátil. Navrhovateľ sa podľa vlastných vyjadrení na políciu obrátil, tá však bola nečinná, resp. odmietla prijať jeho oznámenie. Navrhovateľ sa však so žiadosťou o pomoc neobrátil na ďalšie štátne orgány, ktoré by eventuálne preskúmali nečinnosť polície.

Odvolacia námietka navrhovateľa, týkajúca sa nesprávnosti postupu krajského súdu, ktorému vyčítal, že sa zaoberal jeho dôveryhodnosťou, pričom zdôraznil, že posudzovanie dôveryhodnosti jeho osoby, resp. dokladov bolo na odporcovi a súd mal následne preskúmať tento postup, podľa odvolacieho súdu nebola spôsobilá spochybníť vecnú správnosť napadnutého rozsudku.

Dôvodom neudelenia azylu totiž nebola nedôveryhodnosť navrhovateľa, resp. jeho tvrdení v správnom konaní, hoci odporca v dôvodoch rozhodnutia z časti spochybňuje nedôveryhodnosť tvrdení navrhovateľa, ale primárnym dôvodom neudelenia azylu bolo nesplnenie podmienok pre udelenie azylu v zmysle zákona o azyle, keď odporca vyhodnotil dôvody navrhovateľa za irelevantné z pohľadu taxatívne vymedzených dôvodov svojimi dôvodmi nenaplnil.

S týmto záverom sa stotožnil aj odvolací súd a hoci bolo možné vyčítať krajskému súdu, že sa zaoberal dôveryhodnosťou osoby navrhovateľ z pohľadu dôkazov, ktoré predložil až v štádiu súdneho konania naviac tieto dôkazy (zatykač zo dňa 10.4.2002, zamietnutie žiadosti o prepustenie navrhovateľa z väzby zo dňa 25.4.2002, prepustenie navrhovateľa z väzby zo dňa 30.4.2002), sa nevzťahovali k dôvodom jeho žiadosti o azyl, ktoré produkoval v rámci administratívneho konania o novej žiadosti o azyl, ale týkali sa jeho tvrdení z predchádzajúceho konania, ktoré však bolo skončené právoplatným rozhodnutím vo veci.

Pre krajský súd bol v zmysle § 250i ods. 1 OSP rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia a keďže odporca správne vychádzal pri posudzovaní novej žiadosti o azyl z dôvodov v nej uvedených, nad rámec súdneho prieskumu krajský súd zaujímal stanovisko k dôkazom, ktoré sa netýkali skutkového stavu

veci, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia. Toto pochybenie však nemalo vplyv na vecnú správnosť napadnutého rozsudku, ktorý potvrdil rozhodnutie odporcu .

Vo vzťahu k druhej forme medzinárodnej ochrany, a to doplnkovej ochrane, odvolací súd uvádza, že jej zmyslom a účelom je poskytnúť subsidiárnu ochranu a možnosť legálneho pobytu na území SR tým žiadateľom o medzinárodnú ochranu, ktorým nebol udelený azyl, ale u nich by bolo (z dôvodov taxatívne uvedených v zákone o azyle) neúnosné, neprimerané či inak nežiaduce požadovať ich vycestovanie. Hoci sa aplikácia tohto inštitútu doplnkovej ochrany viaže k objektívnym hrozbám po prípadnom návrate žiadateľa do krajiny pôvodu, teda čiastočne k iným skutočnostiam nastávajúcim v odlišnom čase než v prípade aplikácie inštitútu azylu, sú pri rozhodovaní o udelení či neudelení doplnkovej ochrany do značnej miery určujúce tvrdenia samotného žiadateľa, z ktorých je potrebné vychádzať.

V predmetnej veci nebolo ani podľa odvolacieho súdu zistené závažné a potvrdené dôvody pre bezprostrednú a reálnu hrozbu vážneho bezprávia, tak ako je definované v ustanovení § 2 písm. f/ zákona o azyle, pričom v podrobnostiach na správny záver odporcu uvedený v jeho rozhodnutí odkazuje.

Rovnako sa stotožnil s názorom krajského súdu, podľa ktorého odporca správne vyhodnotil neexistenciu skutočností, ktoré by podľa § 47 zákona o azyle bránili návratu žalobcu do krajiny pôvodu a s poukazom na správnosť tohto výroku, rozhodnutie odporcu považoval za zákonné.

Najvyšší súd Slovenskej republiky preto považoval odvolacie námietky navrhovateľa ohľadne nesprávneho právneho posúdenia veci odporcom za nedôvodné.

Rozhodnutie odporcu o neudelení azylu, o neposkytnutí doplnkovej ochrany a rozhodnutie o neexistencii prekážok jeho administratívneho vyhostenia bolo potrebné považovať za zákonné, preto odvolací súd rozsudok krajského súdu, ktorým napadnuté rozhodnutie potvrdil, ako vecne správny podľa § 219 OSP potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 250k ods. 1 OSP v spojení s § 224 ods. 1 OSP a § 246c OSP, tak, že navrhovateľovi, ktorý nemal úspech vo veci právo na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave 9. marca 2010

JUDr. Igor Belko, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Ľubica Kavivanovová